

szablonu. Dlatego też na czele kolumn dezynfekcyjnych muszą stać fachowcy, felczerzy weterynaryjni.

Tam gdzie zachodzi konieczność odkażania dużych powierzchni muszą być zastosowane maszyny autodezynfektory. Na podwoziu samochodowym zainstalowany jest duży zbiornik na wodę, zbiorniki mniejsze na środek dezynfekcyjny oraz palenisko. Ogrzewanie wody odbywa się przez użycie energii cieplnej gazów spalinowych silnika samochodowego w czasie jego dojazdu z garażu do miejsca dezynfekcji, a w czasie postoju samochodu za pomocą pieca. Zbiornik wody o pojemności 1000 litrów ogrzewa się temp. + 90° C — 100° C w ciągu 10—15 min. Szybkość ogrzania wody zależy od jakości drewna, np. drzewo brzoza pozwala na ogrzanie tej ilości wody w ciągu 15 min. Również węgiel może być użyty do tego celu. Za pomocą specjalnych urządzeń środek odkażający przepompowywany jest do zbiornika z wodą. Roztwór środka odkażającego o pożądanym stężeniu i temperaturze uchodzi ze zbiornika pod ciśnieniem w postaci strumienia pary o długości 6—8 m, a więc posiada wielką wnikliwość. Zapas środków dezynfekcyjnych w zbiornikach pozwala na przygotowanie 3000 litrów roztworu dezynfekcyjnego, co wystarcza na 8 godzin pracy. 1000 m² powierzchni można zdezynfekować w ciągu 1. godz. 40 min. Do obsługi autodezynfektora są potrzebne trzy osoby, felczer który kieruje pracą, ustala porządek dezynfekcji, stężenie i jakość roztworu (gorący, zimny) dezynfekcyjnego; dezynfektor, który przygotowuje roztwór, zapala w palenisku i rozpyla roztwór oraz szofer, który oprócz prowadzenia samochodu pomaga w przygotowaniu roztworu, utrzymuje ciśnienie w zbiorniku, i pilnuje odpowiedniej ciepłoty roztworu w chwili pulweryzacji. Wszyscy oni pracują w specjalnej odzieży i w masach gazowych. Autodezynfektory mogą być użyte także do dezynsekcji.

PROF. DR A. KLOBOUK

Brno

SANITARNE WARUNKI SZYBKIEGO TŁUMIENIA CHOROÓB ZARAŻLIWYCH ŚWIŃ, W SOCJALISTYCZNYM SEKTORZE WYTWÓRCZOŚCI ZWIERZĘCEJ*)

Autor porusza aktualny obecnie problem odnoszący się do wielkich zakładów (gigantów) chowu, czy też tuczenia świń i podaje zasady jakim powinny odpowiadać stajnie, oraz zabiegi zdążające do zachowania zdrowotności świń. Wadą obecnie i dawniej budowanych chlewni jest to, że stanowią one duże pomieszczenia czy też hale, w których rozmieszczone są poszczególne zagrody o niewysokich ścianach przegrodowych. Na wypadek wybuchu zarazy, w jednej z zagród chlewni ogólnej, wszystkie znajdujące się w niej świnię narażone są na zarażenie się. Chlewni zatem tego typu nie należy budować. Powinno się dążyć do

tego, aby chlewnie składały się z szeregu poszczególnych, zupełnie odosobnionych pomieszczeń, przez co zarazy mogłyby być szybko lokalizowane. Największym błędem wielkich zakładów tuczenia i chowu świń jest brak chlewni kontumacyjnej i izolacyjnej. Zasadniczym warunkiem tłumienia zaraz jest jak najszybsza diagnoza, oraz natychmiastowe odosobnienie chorych i podejrzanych, wraz z przeprowadzeniem dezynfekcji i przewidzianych zabiegów ochronnych. Każde niezdecydowanie może mieć nieobliczalne następstwa. Wielkość chlewni izolacyjnej i jej pojemność kontumacyjna zależna będzie od wielkości i pojemności zakładu chowu czy tuczenia świń. Wskazuje również na to, że w chlewniach składających się z szeregu oddzielnych pomieszczeń życie surowic zapobiegawczych na wypadek zarazy, nie jest tak duże, jak w chlewniach typu halowego. Zwraca uwagę na to, aby świnię chłazce usuwać z hodowli ponieważ one chorując lub po przechorowaniu chorób, bywają często siewcami zarazków. Podłoga oraz ściany chlewni, urządzenia kanalizacyjne i higieniczne powinny być wykonane z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwych do dezynfekcji. Wywody swoje kończy autor tym, że przy budowaniu gigantów nie wolno zapominać o chlewni kontumacyjnej i izolacyjnej, jak i o następujących zasadach. 1) w chlewni kontumacyjnej, świeżo wprowadzone świnię, w okresie obserwacji będą podawane oględzinom, obserwacji, dalej szczepieniu, kastracji, odrobaczeniu itp. Świnię chłazce i chore przekazane zostają do chlewni izolacyjnej. 2) Do chlewni izolacyjnej będą przesuwane, świnię chore lub podejrzane o choroby zaraźliwe i to nie tylko z chlewni kontumacyjnej ale i ogólnych. 3) W spółdzielniach produkcyjnych można do tego celu użyć chlewowi próżnych i nieużywanych przez spółdzielców. 4) Poszczególne zagrody chlewni wspólnych powinny być tak urządzone, aby były od siebie oddzielone ściankami szczelnymi, wys. 80 do 100 cm, oraz zaopatrzone we własne koryta i naczynia do pojenia. Mocz i kał powinien być tak usuwany, aby nie dostawał się do sąsiednich zagród czy też wybiegów. 5) Wybiegi powinny posiadać podłogę twarde, umożliwiające oczyszczanie i dezynfekcję. 6) Przy każdej chlewni tak dla zdrowych jak i chorych oraz będących w obserwacji powinny się znajdować higieniczne gnojowiska i urządzenia kanalizacyjne. 7) Personel chlewni musi być zaopatrzony w buty gumowe, aby przy dezynfekcji i sprzątanu zagród nie przemacał nóg. 8) Dla personelu chlewni powinno być przewidziane pomieszczenie do mycia się i przebierania. 9) Chlewnia izolacyjna powinna mieć własną obsługę tak samo i kontumacyjna. Jeżeli jest to niemożliwe, to należy zaopatrzyć je w osobną odzież i obuwie, używane tylko w tych pomieszczeniach. W ostatecznym razie osobny płaszcz ochronny musi być przewidziany dla tych pomieszczeń, a ręce i obuwie przed ich opuszczeniem powinno być podane odkażeniu. 10) Każdy wielki zakład chowu czy tuczenia świń powinien być zaopatrzony w dostateczne urządzenia wodociągowe do pojenia świń, czyszczenia i dezynfekcji zakładu, oraz do utrzymania czystości własnej pracowników

Perenc

*) Veterinarstvi Nr 1, 1952.

„Nierozdzielna przyjaźń narodu polskiego z narodem Związku Radzieckiego — to pokój, niezawistość i szczęśliwe jutro naszej Ojczyzny“ — pod tym hasłem obchodzić będzie naród polski, podobnie jak w latach ubiegłych, Miesiąc Pogłębienia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej.